

POSTANOWIENIE

Dnia 15 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzcyk

w sprawie z powództwa A. C.
przeciwko Okręgowej Spółdzielni Mleczarskiej w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 marca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 17 kwietnia 2018 r., sygn. akt I AGa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta 00/100) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującego od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności

o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwana Okręgowa Spółdzielnia Mleczarska w K. wskazała na potrzebę wykładni art. 430 k.c. w związku z art. 103 § 1 k.c. (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) w związku z tym, czy ponosi ona odpowiedzialność za szkody wyrządzone umyślnie przez pracownika, który dopuścił się przestępstwa, a zatem, czy szkoda powstała przy wykonywaniu czynności powierzonych, czy tylko przy okazji realizowania czynności pracowniczych. Powołała się także na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wynikającą z tego, że Sąd Apelacyjny pominął przyczynienie się powoda do powstania szkody (art. 362 k.c.).

W świetle utrwalonego orzecznictwa, oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance w postaci potrzeby wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości wymaga wykazania, w drodze stosownego jurydycznego wyводу, na czym owe wątpliwości polegają, a także że mają one poważny i rzeczywisty charakter, a ich rozstrzygnięcie wiąże się z rozpatrywaną sprawą i jest istotne z punktu widzenia wyniku postępowania oraz publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Jeżeli konkretny przepis był już przedmiotem wykładni w judykaturze, a interpretacja ta jest w ocenie skarżącego nieuzasadniona, nieodzwonne jest również przedstawienie racji, które przemawiają za zmianą dotychczasowej linii orzeczniczej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2015 r., III CSK 269/15, niepubl. i z dnia 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, niepubl.).

Powołane przez pozwaną argumenty nie pozwalały stwierdzić, by w sprawie, w której złożono skargę kasacyjną, istotnie zachodziła potrzeba wykładni wskazanych przepisów prawa. Przytoczona przez pozwaną wątpliwość, jak i całokształt argumentacji powołanej w celu jej uzasadnienia, odrywały się bowiem od okoliczności sprawy, a w szczególności ocen prawnych poczynionych przez Sąd Apelacyjny, stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku. Z motywów wyroku wynikało jednoznacznie, że Sąd Apelacyjny przypisał pozwanej obowiązek zapłaty ceny sprzedaży, przyjąwszy, że działanie pracownika pozwanej

doprowadziło do zawarcia umowy sprzedaży z powodem z bezpośrednim skutkiem prawnym dla pozwanej (art. 97 k.c.). Odpowiedzialność pozwanej i powiązany z nią dług pieniężny miały zatem w ocenie Sądu Apelacyjnego kontraktowy charakter. Przedstawiona przez pozwaną wątpliwość dotyczyła natomiast art. 430 k.c., lokującego się w reżimie odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych i regulującego obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przez podwładnego, do której to konstrukcji w ogóle nie nawiązał Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Z podobnych względów nie mogło służyć wykazaniu oczywistej zasadności skargi kasacyjnej powołanie się na art. 362 k.c., skoro przepis ten reguluje kwestię przyczynienia się do powstania, względnie zwiększenia szkody, a Sąd Apelacyjny nie przypisał pozwanej odpowiedzialności odszkodowawczej, lecz obciążył ją obowiązkiem zapłaty ceny sprzedaży. Ubocznie tylko należało zważyć, że postawienie zarzutu naruszenia przez sąd konkretnego przepisu prawa, choćby nawet oczywistego, nie przesądza o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398¹ § 1 pkt 4 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004, nr 13, poz. 230, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl., z dnia 28 lutego 2012 r., I PK 157/11, niepubl., z dnia 20 lutego 2014 r., III SK 62/13, niepubl., z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, niepubl., z dnia 21 kwietnia 2017 r., I CSK 660/16, niepubl. i z dnia 29 września 2017 r., V CSK 162/17, niepubl.).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. w związku z art. 98, art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

